

Arrest

nr. 271 937 van 26 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 november 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 juni 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot, dhr. M.S.

1.2. Op 30 november 2021 neemt gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.06 2021 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot, de genaamde M.,S. (...) (RR. (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 moeten bewijzen dat de Belg: 1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt. '

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden de volgende documenten voorgelegd:

- Attest CM dd. 09.06.2021 waaruit blijkt hij arbeidsongeschiktheidsuitkeringen heeft voor de periode van 01.06.2020 tot 31.12.2020 + dd. 28.05.2021 voor de periode van januari 2021 tot mei 2021
- Document Securex Arbeidsongevallen/ afrekening vergoedingen dd 27 04 2021 voor de periode van 19.12.2019 tot 10.03.2020 +16.10.2019 tot 27.05.2020 (4869,30 euro) + dd. 01.09.2020 voor de periode van 01.07.2020 tot 31.08.2020 (1964,04 euro) + dd. 08.09.2020 voor de periode van 01.09.2020 tot 15.09.2020 (990,90 euro) + dd. 22.09.2020 voor de periode van 16.09.2020 tot 30.09.2020 (990,90 euro) + dd. 13.10.2020 voor de periode van 01.10.2020 tot 15.10.2020 (990,90 euro) + dd. 27.10.2020 voor de periode van 16.10.2020 tot 31.10.2020 (1056,96 euro)
- Fiscale Fiche 281.10 (inkomsten 2019) dd. 21.02.2020
- Aanslagbiljet in de personenbelasting inkomsten 2019 - aanslagjaar op naam van de referentiepersoon en betrokkene
- Document Kas voor betaald verlof van de Belgische voedingsbedrijven dd. 01.06.2021, vakantiegeld 2021 voor een bedrag van 3846,56 euro
- Loonafrekeningen van de firma Herbafröst nv voor de maand juni 2020 + Arbeidsovereenkomst onbepaalde duurdd. 05.03.2008
- Documenten op naam van betrokkene: RVJ dd. 15.05.2021 (vakantiegeld 2021- prestaties jaar 2020) + Fiscale Fiche 281.10 - aanslagjaar 2021 - inkomsten 2020 dd. 23.03.2021:

Vooreerst wat betreft de bewijzen van inkomsten van betrokkene. Er kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet betrokkene zelf (zie Grondwettelijk hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019).

Uit het geheel van de documenten blijkt dat de referentiepersoon in het jaar 2020 arbeidsongeschiktheidsuitkeringen en vergoedingen van arbeidsongevallen heeft ontvangen tot oktober 2020.

Alles wijst er dus op dat de referentiepersoon arbeidsongeschikt is geworden nav een arbeidsongeval. Voor het jaar 2021 worden er enkel arbeidsongeschiktheidsuitkeringen voorgelegd (periode januari 2021 - april 2021), er werd geen enkel bewijsstuk meer voorgelegd van uitkering betreffende het arbeidsongeval. Het is natuurlijk mogelijk dat er heden geen sprake meer is van arbeidsongeschiktheid ten gevolge van dat arbeidsongeval, echter zonder tussentijdse periode van tewerkstelling, lijkt dit op zijn minst vreemd. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over een databank, toegang tot een platform of wat dan ook om te kunnen achterhalen of de referentiepersoon nog kan beschikken over én de arbeidsongeschiktheidsuitkering én de arbeidsongevallenuitkering, noch te waarde van hoeveel. Het zou immers ook wel kunnen dat de arbeidsongeschiktheid ten gevolge van het arbeidsongeval gedeeltelijk hersteld is en daardoor ook impact heeft gehad op de berekening van de uitkering ter

compensatie van het arbeidsongeval. Kortom, we hebben het raden naar het volledige inkomen dat aan de basis ligt van de huidige beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Hierdoor kunnen we de som niet maken hoeveel de referentiepersoon maandelijks ontvangt. De toetsing van art. 40ter kan daarom niet naar behoren gebeuren.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig. Gezien we geen volledig zicht hebben op alle actuele beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon kan helemaal niet gesteld worden dat ze onvoldoende zijn, enkel dat we de berekening niet kunnen maken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing strijdig acht met artikel 40ter in samenhang gelezen met artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet. Eveneens blijkt uit de bespreking van het enig middel dat zij het redelijkheidsbeginsel geschonden acht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Een totaalplaatje van alle gezinsinkomsten van begin 2020 tot datum indienen verzoek gezinshereniging in juni 2021 werd voorgelegd.

Referentiepersoon S.M. (...) is tot op heden nog steeds middels zijn arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van 2008 verbonden als arbeider aan de werkgever HERBAFROST NV, doch gezien zijn arbeidsongeval van 18 oktober 2017 is de heer M. (...) echter sinds die datum +66% arbeidsongeschikt tot op heden.

Intussen zijn er reeds diverse operaties achter de rug en hoopt de heer M. (...) in de toekomst ooit het (aangepast) werk te kunnen hervatten.

Intussen tracht hij met zijn gezin er – soms met de moed der wanhoop – het beste van te maken. Dit maakt dat echtgenote D.M. (...) ook werkt en aldus ook gezinsinkomen binnenbrengt, gezien zij reeds sinds Belgisch D-visum van 30.07.2019 verblijfsgerechtigd is in België (stuk 3 en 4).

Alwaar de SECUREX arbeidsongevallenvergoeding degressief afneemt in de tijd sinds arbeids-ongeval van 18 oktober 2017, was de laatste uitkering van SECUREX in oktober 2020.

Dit blijkt ten andere duidelijk uit de voorgelegde stukken, waarbij ook de DVZ in de bestreden beslissing vaststelt dat een “Document Securex Arbeidsongevallen/afrekening vergoedingen dd. 27.04.2021” wordt voorgelegd, waaruit alle uitbetalingen oktober 2019 t.e.m. oktober 2020 zijn voorgelegd.

Het is de evidentie zelve dat indien er nog Securex ongevallenvergoedingen waren geweest in hoofde van de heer S.M. (...) ná oktober 2020, deze uiteraard in de listing van Securex zoals opgemaakt op 27 april 2021 zouden zijn opgenomen.

Sinds november 2020 is het inkomen van het gezin M. (...) aldus jammer genoeg teruggelopen naar:

- CM uitkering (+66% arbeidsongeschiktheid) in hoofde van mijnheer S.M. (...).
- Loon van echtgenote D.M. (...) via tewerkstelling via KONVERT Interim.

Dit werd allemaal voorgelegd bij de aanvraag van verzoekster in juni 2021: attest CM van 09.06.2021 met alle uitkeringen van juni 2020 t.e.m. mei 2021 teneinde zo het door DVZ gevraagde jaaroverzicht te kunnen geven in hoofde van de heer M. (...). Met oog op behoefte-onderzoek in hoofde van echtgenote D.M. (...) werd daarnaast haar inkomsten 2020 en 2021 voorgelegd.

De CM uitkering wegens +66% arbeidsongeschiktheid in hoofde van de heer M. (...) komt op ± 1.100 EUR per maand (stuk 7).

Daar komt nog bij dat de heer M. (...) op 01.06.2021 zijn vakantiegeld 2021 t.b.v. 3.846,56 EUR ontving (zoals ook overgemaakt aan de DVZ – zie stuk 1). Indien gedeeld door 12 komt dit aldus op 320,55 EUR.

Aldus kon de DVZ op grond van de duidelijke voorliggende stukken inzake inkomsten van de referentiepersoon glashelder aflezen hoe het inkomen van de referentiepersoon sinds 1 november 2020 is teruggevallen tot ± 1.420 EUR per maand (ofte CM-uitkering + een pro-rata deel van het jaarlijks vakantiegeld).

Alwaar dit bedrag van ± 1.420 EUR lager is dan het referentiebedrag dat actueel slaat op 1.661,45 EUR (nl. 120% van leefloontarief), diende de DVZ – inzien zij zorgvuldig had gehandeld i.p.v. de incorrecte bestreden beslissing die werd genomen – aldus een “behoefteanalyse” door te voeren overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid Vw.

De wet beschrijft deze behoefteanalyse als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle

bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest Chakroun van 4 maart 2010 n.a.v. een afwijzing van gezinshereniging door de Nederlandse overheid omwille van financiële middelen die lager lagen dan vereist door de Nederlandse wet:

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid [om een inkomstenvoorwaarde op te leggen] bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezins-hereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld."
(HvJ C-578/08, 4 maart 2010, Jurispr. 2010, blz. I-01839)

Ook de Raad van State stelde in haar advies van 4 april 2011 omtrent de nieuwe strengere criteria inzake het "criterium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen" alvast onverbloemd: "zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie." (RvS nr. 49.356/4 van 4 april 2011, p. 8, in fine).

De Raad van State stelt in punt 48 van haar advies:

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vind steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld."

De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien."
(RvS nr. 49.356/4 van 4 april 2011, p. 9, punt 48)

Dit (individueel) behoefteonderzoek is verplicht voorgeschreven in artikel 42, §1, tweede lid Vw.

Het is frappant dat de DVZ hierbij halsstarrig blijft weigeren om de inkomsten van inwonende familieleden in ogenschouw te nemen bij dergelijk behoefteonderzoek (i.c. de eigen inkomsten van verzoekster zelf dewelke als verblijfsgerechtigd vreemdeling – nota bene mits door DVZ afgeleverd D-visum gezinshereniging naar België gekomen – alreeds 2 jaar werkzaam is en op deze wijze evident ook bijdraagt aan het gezinsinkomen en aldus aan het financieel referentiekader van het gezin M. (...)).

De RvV oordeelde evenwel reeds herhaaldelijk:

"Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon samenwonen met andere familieleden, die zelf ook inkomsten hebben. Deze elementen kunnen wel degelijk meegenomen worden in de behoefteanalyse. Hoewel uit voorgaande bespreking blijkt dat de inkomsten van derden niet meegerekend kunnen worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, kunnen deze uiteraard wel een invloed hebben op de behoeften van de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon. De samenwoning met andere familieleden kan immers een invloed hebben op de kosten verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke. In het kader van de behoefteanalyse is de verwerende partij niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens."

(RvV nr. 224.494 van 20 november 2020 – stuk 8)

Uit haar fiche "vakantiegeld 2021 – prestaties 2020" blijkt dat de totale lonen uit arbeid in hoofd van echtgenote D.M. (...) (= verzoekster) komen op 22.398,03 EUR (stuk 9). Deze fiche van 15.05.2021 werd evenzoveel door verzoekster toegevoegd aan haar aanvraag om verblijfsmachtiging voor F-kaart

(i.p.v. hernieuwing A-kaart) van juni 2021 (zie stuk 1, laatste streepje in oplistings). Deze tewerkstelling bij KONVERT liep ten andere uiteraard gewoon verder t.e.m. juni 2021 (stuk 10), terwijl verzoekster sindsdien nu tijdelijk in zwangerschapsverlof is met uiterekende datum van bevalling van hun kindje in januari 2022.

Alwaar aldus de echtgenote van de referentiepersoon reeds jarenlang werkende in België een gemiddeld maandinkomen uit arbeid heeft van 1.866 euro (nl. 1/12 van het totale loon van 2020 – zie stuk 9 en stuk 1), is het de evidentie zelve, dat het gezin M. (...) over afdoende inkomsten beschikt om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (cfr. art. 42, §1 Vw). Immers is het totale gemiddelde maandinkomen van het gezin M. (...) – zelfs na stopzetting van de SECUREX uitkering van de heer M. (...) nog steeds te begroten op ± 3.286 EUR (nl. 1.420 EUR + 1.866 EUR), waar men met twee mensen van moet leven (zie attest samenstelling gezin: door de bestreden beslissing staat momenteel enkel mijnheer S.M. (...) nog op het attest, doch het is evident dat verzoekster daar ook woont – cfr. het adres op de beslissing en op de aanvraag en op de loonfiches, etc).

De bestreden beslissing is dan ook manifest onzorgvuldig, alsook kennelijk onredelijk genomen, alsook strijdig met artikel 40ter juncto art. 42, §1 Vw.

De bestreden beslissing komt louter neer op het verder in de put duwen van een gezin dat correct alle regels volgt tot op heden, waarbij verzoekster correct middels D-visum gezinshereniging is ingereisd, haar A-kaart kreeg en uiteraard mits tewerkstelling méé voor het gezinsinkomen zorgt, alwaar haar echtgenoot nu eenmaal jammer genoeg een ernstig arbeidsongeval is overkomen, waardoor diens inkomen met de tijd steeds verminderde.

Het is verzoekster en haar echtgenoot volkomen niet te begrijpen (als normaal redelijk weldenkende mensen) hoe verweerder ook maar kan poneren “de som van de inkomsten niet te kunnen maken” reden waarom verzoekster dan plots maar haar verblijfsrecht in België zou dienen stopgezet te worden (met alle gevolgen van dien voor haar tewerkstelling en inkomsten voor het gezin).

Deze beslissing is dus ook strijdig met het redelijkheidsbeginsel.

Verweerder kan/mag zich niet beperken tot blote beweringen of foute veronderstellingen.

“Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker, dan voorziet art. 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. Overigens is het niet aan verzoeker om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform art. 42, §, tweede lid van de vreemdelingenwet, duidelijk bij verwerende partij ligt.

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.”

(RvV nr. 126.121 van 23 juni 2014, T.Vreemd. 2014, p. 411-412)

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich op.”

3.2. De verzoekende partij wijst erop dat het totaalplaatje van alle gezinsinkomsten van begin 2020 tot datum van de indiening van de aanvraag gezinshereniging in juni 2021 werd voorgelegd. Zij stelt dat de referentiepersoon een arbeidsongeval heeft gehad op 18 oktober 2017, waardoor hij tot op heden 66% arbeidsongeschikt is, dat de arbeidsongevallenvergoeding degressief afneemt in de tijd sinds het arbeidsongeval en de laatste uitkering in oktober 2020 was, dat dit ten andere duidelijk blijkt uit de voorgelegde stukken daar een “Document Securex Arbeidsongevallen/afrekening vergoedingen dd. 27/04/2021” werd voorgelegd waaruit alle uitbetalingen van oktober 2019 tot en met oktober 2020

blijken, dat het de evidentie zelve is dat indien er nog Securex ongevallenvergoedingen waren geweest in hoofde van de referentiepersoon na oktober 2020, deze uiteraard in de listing van Securex zoals opgemaakt op 27 april 2021 zouden zijn opgenomen. Zij wijst erop dat het gezinsinkomen sinds november 2020 is teruggelopen naar de CM-uitkering arbeidsongeschiktheid in hoofde van de referentiepersoon en haar eigen loon, welke bewijzen zij heeft bijgebracht met het oog op het behoefte-onderzoek. Zij wijst erop dat de CM-uitkering wegens arbeidsongeschiktheid in hoofde van dhr. M.S. neerkomt op ongeveer 1100 EUR per maand, en daarbij nog het vakantiegeld komt van 2021 ten bedrage van 3846,56 EUR, dat dit gedeeld door 12 maanden neerkomt op 320,55 EUR. Zij meent dan ook dat de verwerende partij duidelijk op grond van de voorliggende stukken inzake de inkomsten van de referentiepersoon kon aflezen hoe diens inkomen is sinds november 2020, zijnde ongeveer 1420 EUR per maand. Zij betoogt dat waar dit bedrag lager is dan het referentiebedrag, de verwerende partij, indien zij zorgvuldig had gehandeld in plaats van een incorrecte beslissing te nemen, aldus een behoefteanalyse diende door te voeren overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

“1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er

wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Uit de samenlezing van beide artikelen blijkt dat indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° niet is voldaan, met name indien de bestaansmiddelen niet minstens gelijk zijn aan 120% van het bedrag zoals voorzien in de relevante wetgeving, de gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

3.5. *In casu* heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing gemotiveerd dat een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is. Er wordt volgens de gemachtigde niet gesteld dat de actuele beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende zijn, enkel dat de berekening niet kan gemaakt worden daar ze geen volledig zicht hebben op alle actuele beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De verzoekende partij betwist dat de verwerende partij geen volledig zicht heeft op alle actuele beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon en meent dat aldus wel degelijk een behoefteanalyse kon en diende gemaakt te worden.

3.6. De verwerende partij is van mening dat ze geen volledig zicht heeft op alle actuele beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon om volgende redenen:

“Uit het geheel van de documenten blijkt dat de referentiepersoon in het jaar 2020 arbeidsongeschiktheidsuitkeringen en vergoedingen van arbeidsongevallen heeft ontvangen tot oktober 2020.

Alles wijst er dus op dat de referentiepersoon arbeidsongeschikt is geworden nav een arbeidsongeval. Voor het jaar 2021 worden er enkel arbeidsongeschiktheidsuitkeringen voorgelegd (periode januari 2021 - april 2021), er werd geen enkel bewijsstuk meer voorgelegd van uitkering betreffende het arbeidsongeval. Het is natuurlijk mogelijk dat er heden geen sprake meer is van arbeidsongeschiktheid ten gevolge van dat arbeidsongeval, echter zonder tussentijdse periode van tewerkstelling, lijkt dit op zijn minst vreemd. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over een databank, toegang tot een platform of wat dan ook om te kunnen achterhalen of de referentiepersoon nog kan beschikken over én de arbeidsongeschiktheidsuitkering én de arbeidsongevallenuitkering, noch te waarde van hoeveel. Het zou immers ook wel kunnen dat de arbeidsongeschiktheid ten gevolge van het arbeidsongeval gedeeltelijk hersteld is en daardoor ook impact heeft gehad op de berekening van de uitkering ter compensatie van het arbeidsongeval. Kortom, we hebben het raden naar het volledige inkomen dat aan de basis ligt van de huidige beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Hierdoor kunnen we de som niet maken hoeveel de referentiepersoon maandelijks ontvangt. De toetsing van art. 40ter kan daarom niet naar behoren gebeuren.”

3.7. De verwerende partij gaat in haar redenering voorbij aan de mogelijkheid dat de verzoekende partij het totaalplaatje van alle gezinsinkomsten van begin 2020 tot datum van de indiening van de aanvraag gezinshereniging in juni 2021 heeft voorgelegd. Uit de motieven blijkt geenszins waarom het onmogelijk zou zijn dat de referentiepersoon sinds november 2020 nog steeds arbeidsongeschikt is omwille van het arbeidsongeval doch hiervoor niet langer een arbeidsongevallenuitkering krijgt, doch enkel een arbeidsongeschiktheidsuitkering. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij duidelijk op grond van de voorliggende stukken inzake de inkomsten van de referentiepersoon kon aflezen hoe diens inkomen is sinds november 2020, zijnde ongeveer 1420 EUR per maand.

Bovendien, zelfs indien er wel degelijk nog sprake zou geweest zijn van een arbeidsongevallenuitkering, doch hiervan geen bewijzen werden voorgelegd, kan de Raad er niet aan voorbij dat er wel bewijzen werden voorgelegd van inkomsten van de referentiepersoon, en meer bepaald de arbeidsongeschiktheidsuitkering en het vakantiegeld, waarvan niet wordt gesteld dat deze niet in aanmerking zouden kunnen worden genomen, zodat niet blijkt, minstens de verwerende partij niet verduidelijkt, waarom de toetsing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet naar behoren kan gebeuren.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet in een dergelijke situatie overigens wel degelijk dat een behoefteanalyse moet gebeuren. De Raad van State heeft dienaangaande duidelijk gesteld dat “er [...] *dus sprake [moet] zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de overheid tot een behoefteanalyse moet overgaan*” (RvS 25 november 2015, nr. 233.022). Dat is *in casu* het geval. De loutere – bovendien foutieve, minstens onvolledige (nu geen rekening werd gehouden met de mogelijkheid dat wel bewijzen van alle inkomsten voorlagen) – redenering van de verwerende partij dat er bewijzen van bepaalde inkomsten ontbreken, volstaat niet om te stellen dat een behoefteanalyse *in casu* overbodig is.

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij aldus betoogt dat waar het (aangetoonde) bedrag lager is dan het referentiebedrag, de verwerende partij, indien zij zorgvuldig had, aldus een behoefteanalyse diende door te voeren overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3.8. Gelet op het niet in overweging nemen van de mogelijkheid dat de verzoekende partij het totaalplaatje van alle gezinsinkomsten van begin 2020 tot datum van de indiening van de aanvraag gezinshereniging in juni 2021 heeft voorgelegd, waardoor foutief werd gemotiveerd dat, in elk geval, de som niet kan gemaakt worden van hoeveel de referentiepersoon maandelijks ontvangt, gelet op het feit dat zelfs indien bewijzen van bepaalde inkomsten niet werden overgemaakt, er wel degelijk bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon voorlagen waarover niet wordt gemotiveerd dat deze niet in aanmerking kunnen worden genomen, en gezien, niettegenstaande het voorliggen van bewijzen van actuele beschikbare bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon, geen behoefteanalyse werd doorgevoerd in de bestreden beslissing, blijkt een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de artikelen 40ter, §2, tweede lid, 1° en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3.9. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen overgemaakt.

3.10. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 november 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER